

ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΔΗΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ 16'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1886. ΑΡΙΘ. 227

Συνδρ. έτησ. έν 'Ελλάδι Δρ. 1.
 » » » 'Εξωτερικῶν 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
 'Εν ὁδοῦ Σταδίου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδένα, πλην τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται «ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἀνευ προπληρωμῆς.

ΡΑΜΕΣΙΣ Ο Β΄. Η ΜΕΓΑΣ.

«Ἡ προκειμένη εἰκὼν ἐλήφθη ἐξ ἀναγλύφων καὶ χρωματισμένων εἰκόνων ἐδρεθεισῶν ἐν Αἰγύπτῳ. Ἡ μούμια τοῦ Μονάρχου τούτου ἀνεκαλύφθη ἐσχάτως—Περὶ αὐτῆς δὲ παραπέμπεται ὁ ἀναγνώστης εἰς τὴν 1523 σελίδα τοῦ παρόντος φύλλου.

ἐν τῷ νεῦρον τῆς σαφρήσεως δύναται νὰ διακρίνη τὴν παρουμεριον ἕλης διακοσίας πεντήκοντα φορές μικροτέρου τούτου !! Πόσον θαυμάσια τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου!

— Ἀπεδείχθη προσέτι, ὅτι ἀνεπάρκεια τροφῆς καὶ θερμότητος κατὰ τὴν ἐκκόλαψιν τῶν ὀστέων καὶ τῆς ἀνάπτυξιν τῆς ἐκκολαφθείσης λάβρας μέχρι τῆς μεταμορφώσεως αὐτῆς εἰς μέλισσαν, εἶναι οἱ κύριοι λόγοι τῆς μὴ γονιμότητος τῶν ἐργατῶν μελισσῶν.

— «Μὴ ἀρνηθῆς τὸ καλὸν πρὸς ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους πρέπει.» (Παροιμ. γ'. 27.)

— Οἱ ἐν Ἑρλάγγῃ τῆς Γερμανίας Καθηγηταὶ Φίσερχ καὶ Πένζολ ἀπέδειξαν ἐσχάτως ὅτι ἡ αἰσθησις τῆς ὀσμῆς εἶναι πολὺ δεινότερα καὶ εὐαίσθητοτέρα τῶν ἄλλων αἰσθήσεων. Τὸ ἐλάχιστον μέρος τῆς ἕλης—τὸ ὅποιον δύναται νὰ διακριθῆ ὑπὸ τῆς ὀσμῆς διὰ τοῦ φασματοσκοπίου, εἶναι ἴσον μὲ τὸ πρῶτον τοῦ κόκκου,

Ῥάμεσις ὁ Β΄. ἡ Μέγας.

Ἡ κόρη τοῦ βουνοῦ.

Λέει μὰ κόρη ἀργόντισσα καὶ πολλὴ χαυδεμένη
 κόρη χλωμὴ μελαγχρινή,
 ὅς μὰ κοπέλλα χωρικὴ.
 Ποῦ πάντα μὲ χαμόγελο στήν πόρταν τῆς διαβαίνει,
 Νέξεραι κόρη τοῦ βουνοῦ, τὸ πῶς σὲ καμαρώνω,
 δταν ἀξέγνωστη περνᾷς,
 καὶ τὸ τραγοῦδι ἀρχινᾷς,
 ὅπως νὰ τρέμῃς τὴν χιονιά καὶ νὰ φοβάσαι κόνοι
 Ποῦ βλέπεις σὺ, τῆς ἔμπορῆς καὶ τῆς ζωῆς τὸ χρῶμα
 σὺ μόνον μὲ ξηρὸν ψωμί,

« Ἐγὼ γιὰτὶ νέμε χλομὴ,
 Ἐγὼ ποῦ δὲν δοκίμασα καίμὸ καὶ πόν' ἀκόμα;
 Ἐγὼ σὲ πλάϊ τῆς φωτιᾶς, ἐγὼ μὲ τόσα χάρμα,
 νὰ σταθῶ δὲν ἔμπορῶ
 καὶ σὺ μὲ τὸν ψυχρὸ καιρὸ
 γυμνόποδη νὰ μὴ ψρρῶ τὸν δρόμου τὰ πετράδια;

«Γιὰτὶ ἐγὼ στήν ἑσπερῆ, σὺ δίπλα στήν θερμάστρα
 'μοιάζομαι ἀργόντισσα κορὰ,
 μὲ θεὸ δενδράκια ἄροσερὰ,
 Ποῦ τῶνα ἀνθολοῖ στήν γῆ καὶ τ' ἄλλο μὲς τὴν γλάστρα»
 (Ἐκ τῆς Ἑστίαις) *Εἶδα.*

Η ΧΑΙΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(ὅσα προηγ. φύλλον)

ΚΕΦ. Ε΄.

Δύο ἐπισκέψεις καὶ αἱ συνέπειαι.

Ἦτο ἡδὴ Μάρτιος. ὁ δὲ ἥλιος ἤρχισε νὰ διαλύῃ τὴν χιόνα πανταχοῦ, τὰ δένδρα νὰ φουσκάνουν καὶ ἡ χλόη νὰ φυτρώνῃ εἰς τὴν γῆν, δετὴ Χαϊδὴ εἰσπάσθη μίαν πρῶταν, ἐνῶ ἔτρεχεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ ἀγαλλίασαν, ἰδοῦσα ἔμπροσθέν τῆς; γέροντα ἑνδεδυμένον μαῦρα, καὶ κοιτάζοντα αὐτὴν μὲ πολλὴν περιέργειαν.

Ἐκεῖνος βδῶνος παρατηρήσας τὸν φόβον τῆς εἶπεν μὲ τόνον γλυκὺν, «Δὲν πρέπει νὰ φοβῆσαι ἀπ' ἐμὲ, τέκνον μου, διὰτὶ ἀγαπῶ πολὺ τὰ παιδιά. Δός μοι τὴν χεῖρά σου· σὺ πρέπει νὰ ἦσαι ἡ Χαϊδὴ. Ποῦ εἶναι ὁ πάππος σου;»

«Κάθηται παρὰ τὴν τράπεζαν, κόπτων ξύλα, διὰ νὰ κατασκευάσῃ κουτάλια», εἶπεν ἡ μικρὰ, καὶ τρέξασα ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς καλύβης εἰς αὐτὸν νὰ εἰσελθῇ.

Ἦτο ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς τῆς Δόρφλης, ὅστις πρὸ πολλοῦ ἐγνώριζε τὸν Πάππον, δταν ἐκατοικοῦσεν ἐκεῖ, διότι ἦσαν γείτονες. Εἰσελθὼν δὲ διευθύνθη πρὸς τὴν τράπεζαν, ὅπου ὁ παπποὺς ἐκάθητο ἐσκομμένος εἰς τὸ ἔργον του καὶ τὸν ἐχαιρέτισεν, εἰπὼν, «Καλὴ ἡμέρα γείτων!»

Ἐκεῖνος δὲ ὑψώσας πρὸς αὐτὸν τοὺς ὀφθαλμούς του μὲ ἐκπλήξιν, ἐσηκώθη καὶ εἶπεν, «Καλὴ ἡμέρα, παππᾶ!» ἀμέσως δὲ τῷ προσέφερε μίαν καθέκλαν διὰ νὰ καθῆσθαι, καὶ ἐπρόσθεσεν, «Ἐὰν ὁ παπᾶς δὲν ἀποστρέφεται τὰ ξύλινα καθίσματα, ἰδοῦ, ἐν δὲ αὐτόν.»

«Εἶναι πολλὸς καιρὸς ἀφότου σὲ εἶδον γείτων», εἶπεν ὁ ἱερεὺς.

«Μάλιστα», — ἀπεκριθὼ ὁ Γέρον Ἄλμ. Ὁδῶς ὑνομάζετο ὁ παπποὺς τῆς Χαϊδῆς.

«Ἐδῶ ἦλθον σήμερον, διὰ νὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ τινος κρημάτων», εἶπεν ὁ ἱερεὺς. «Ἴσως τὸ ὑποθέτετε.»

«Ἡμπορεῖς νὰ ὑπάγῃς εἰς τὰς αἴγας», — εἶπεν ὁ γέρον Ἄλμ εἰς τὴν Χαϊδὴν. Πάρε ὀλίγον ἄλλας μαζύ σου καὶ μείνε ἕως οὗ σὲ φωνάξω.»

Ἡ Χαϊδὴ ὑπέκχουσε καὶ ἐξῆλθεν.

«Τὸ κοράσιον τοῦτο», — εἶπεν ὁ ἱερεὺς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Χαϊδῆς, ἔπρεπε νὰ σταλῇ ἐπέτεος εἰς τὸ σχολεῖον ὁ διδάσκαλος σὲ ἔστειλε λόγον περὶ τούτου καὶ σὺ ἠρνήθης νὰ τὴν στείλῃς. Ἐπιμένεις εἰς τὴν ἀρνήσιν σου;»

«Ἐννοῶ νὰ μὴ τὴν στείλω εἰς τὸ σχολεῖον» — ἦτο ἡ ἀπάντησις.

«Καὶ τί σκοπὸν ἔχεις νὰ κάμῃς μὲ τὸ παιδίον, λοιπὸν;» ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ ἱερεὺς.

«Τίποτε. Αὕτη συναρξάνει μὲ τὰς αἴγας καὶ τὰ πτηνά. Εἰς τὴν συντροφίαν δ' αὐτῶν δὲν δύναται νὰ μᾶθῃ κακὰ πράγματα. Εἶναι ἀσφαλές.»

«Ἄλλ' αὐτὴ δὲν εἶναι οὔτε αἰξ, οὔτε πτηνόν, ἀλλὰ ἄνθρωπος. Ἐὰν δὲν μανθάνῃ κακὰ ἐκ τῆς τοιαύτης συντροφίας, δὲν μανθάνει ἐξ ἄλλου τίποτε, ἐνῶ πρέπει νὰ μᾶθῃ, καὶ εἶναι καιρὸς νὰ ἀρχίσῃ. Σὲ προειδοποιῶ δὲ ὅτι πρέπει νὰ κάμῃς τὰς προετοιμασίας σου εἰς τοῦτο τὸ καλοκαίριον, διότι τὸν ἐρχόμενον χειμῶνα τὸ παιδίον ἐξάπαντος πρέπει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον.»

«Δὲν θὰ κάμω καμμίαν προετοιμασίαν, οὔτε θὰ τὴν στείλω εἰς τὸ σχολεῖον», εἶπεν ὁ γέρον Ἄλμ.

«Ἐνόμιζον, — εἶπεν ὁ ἱερεὺς, — ὅτι εἶχες περισσοτέρην γνῶσιν παρ' ὅτι δεύγεις, διότι πρέπει νὰ ἠξέυρης ὅτι ὑπάρχει νόμος, ὅστις σὲ ὑποχρεώνει νὰ πράξῃς τοῦτο.»

«Καὶ νομίζετε τάχα, ὅτι εἶναι φρόνιμον νὰ στέλλω πᾶσαν πρῶταν δύο ὁρῶν δρόμον κάτω εἰς τὸ βουνό, τόσον τρυφερὸν κοράσιον, καὶ ἄλλας δύο νὰ ἐπανέλθῃ, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χειμῶνος καὶ τῆς χιόνος; Τὸ τοιοῦτον θὰ τὴν ἐξέθετα εἰς κρυολογήματα καὶ ἄλλας ἀσθενείας καὶ ἴσως εἰς θάνατον, ὅπως συνέβη εἰς τὸ κοράσιον τοῦ κ. Ἀδελγαῖδ' προτιμῶ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ δικαστήριον μᾶλλον, παρὰ θεληματικῶς νὰ ἐνδώσω εἰς τὴν πρότασίν σας.»

«Ἐχεις δίκαιον, γείτων — εἶπεν ὁ ἱερεὺς, — ἐν φιλικῷ τρόπῳ. — Εἶναι ἀδύνατον νὰ στέλλῃς καθ' ἑκάστην ἓν τοιοῦτον μικρὸν κοράσιον. Ἄλλ' ἐπειδὴ φαίνεται ὅτι τὴν ἀγαπᾶς, κάμω τοῦτο δι' αὐτὴν. Κατάσα ὁμοῦ μὲ αὐτὴν εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐνοικίασε ἐν σπιτάκι καὶ μένε ἐκεῖ ὅλον τὸν χειμῶνα μὲ αὐτὴν, διότι ἐὰν συμβῇ τι εἰς σὲ ἐδῶ εἰς τὰ χιόνια τὸν χειμῶνα, τὴ θὰ κάμῃ τὸ κοράσιον τοῦτο μόνον ἐδῶ ἐπάνω εἰς τὸ βουνόν;»

«Τὸ παιδίον ἔχει καλὸν αἷμα καὶ ζεστά φορέματα — εἶπεν ὁ γέρον Ἄλμ, — ἠξέυρω δὲ πόθεν νὰ προμηθευθῶ ξύλα καὶ τὸν ἀρμόδιον καιρὸν νὰ τὰ ἀποθηκεύσω, ὥστε οἱ φόβοί σας ὅτι θὰ ξεπαγώσωμεν τὸν χειμῶνα, εἶναι ἀνυπόστατοι! Ἔσον δὲ ἀφορᾷ τὴν ἰδέαν μου μετάδασιν εἰς τὴν πόλιν, σᾶς λέγω, ὅτι δὲν μὲ ἀρέσει ποσῶς. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ κάτω μὲ περίφρονον, καὶ ἐγὼ περιφρονῶ αὐτούς, ὅθεν εἶναι καλὸν δι' ἀμφοτέρους νὰ μένωμεν ἀποχωρισμένοι.»

«Ὅχι, ὄχι, εἶπεν ὁ ἱερεὺς, — δὲν εἶναι καλὸν τοῦτο διὰ σέ! Ἡ περιφρόνησις τῶν συμπολιτῶν σου δὲν εἶναι τίποτε ἕκτερον, τὸ ὅποιον σὺ χρειαζέσαι, εἶναι νὰ συμ-

φιλωθῆς με τὸν Θεόν. Ζήτησον παρ' αὐτοῦ συγχώρησιν, καὶ ἀφοῦ τὴν λαβῆς, καταβα εἰς τὴν πόλιν καὶ θά ἴδῃς πῶς θά σέ δεχθοῦν, καὶ θά σέ περιποιηθῶν ὡς συμπολίται σου.»

Ταῦτα εἰπὼν, ἐσηκώθη ἀπὸ τῆς καθέκλας του καὶ ἔτεινας τὴν χεῖρα πρὸς τὸν γέροντα Ἄλμ, εἶπεν: — «Ἐλπίζω, ὅτι θά σέ ἴδω εἰς τὴν πόλιν, τὸν χειμῶνα με τὴν μικρὰν Χαϊδην. Ἡμεθα καλοὶ γείτονες, θά λυπηθῶ δὲ πολὺ νὰ μαθῶ, ὅτι ἠναγκάσθης διὰ τῆς βίας νὰ πράξῃς ὅ,τι εἶναι τὸ χρέος σου εἰς τὴν ἔγγονήν σου — δός μοι τὴν χεῖρά σου καὶ ὑποσχέθητι, ὅτι θά τὸ πράξῃς, καὶ ἔσο βέβαιος, ὅτι θά ζήτῃς εἰρηνηκῶς με ἄλους.»

Ὁ γέρον Ἄλμ ἔδωκε τὴν χεῖρά του εἰς τὸν ἱερέα, ἀλλὰ προσέθηκεν ἀποφασιστικῶς, «Γνωρίζω ὅτι ἔχεις καλὰ πρὸς ἐμέ αἰσθήματα, ἀλλὰ δὲν θά πράξω, ὅπως ἐπιθυμοῖς, τὸ λέγω μετὰ παρηγορίας διὰ οὐτε ἐγὼ θά καταβῶ εἰς τὴν πόλιν, οὔτε τὸ παιδίον θά στείλω.»

«Εἶπε ὁ Κύριος:» νὰ σέ ἐλεήσῃ.» — εἶπεν ὁ ἱερεὺς ἐξερχόμενος τῆς καλύβης!

Ὁ γέρον Ἄλμ — ἐγένετο κατηφῆς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἱερέως, ὅταν δὲ ἐπέστρεψεν ἡ Χαϊδη καὶ τὸν ἠρώτησε, ἐὰν ἦτο καιρὸς νὰ ὑπάγῃ εἰς τῆς γαλιῆς, ἀπεκρίθη ἐρηῶς —

«Ὅχι σήμερον,» δὲν ἐξέφερε δὲ οὐδεμίαν ἄλλην λέξιν καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὴν δὲ ἀκόλουθον πρωΐαν, ὅταν τὸ κοράσιον τὸν ἠρώτησε πάλιν ἐὰν θά ὑπάγουν εἰς τῆς γαλιῆς, ἀπεκρίθη ἐρηῶς, «Θά ἴδωμεν!»

Ἀλλὰ πρὶν ἢ σηκώσουν τὴν τράπεζαν κατὰ τὸ γεῦμα, ἄλλος ἐπισκέπτης ἔκρουσε τὴν θύραν τῆς καλύβης τοῦ γέροντος Ἄλμ. Ἦτο ἡ Δέτη. Ἐφόρει δὲ ὠραῖον πλῆν με πτερὰ καὶ φόρεμα τόσον μακρὸν, ὥστε ἐσάρωνε τὸ ἔδαφος. — Ὁ θεὸς τῆς τὴν ἐκύτταξεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν με βλέμα περιφρονητικόν, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφερε λέξιν.

Ἡ Δέτη ὁμῶς ἦτο ἀποφασισμένη νὰ φερθῆ εὐγενῶς εἰς τὸν θεῖον τῆς, ὅταν ἤρχισε διὰ μίας νὰ ἐπανῆ ὅ,τι ἐβλεπε; λέγουσα; ὅτι ἡ Χαϊδη ἐφαίνετο ὑγιεινὴ καὶ ὅτι μόλις τὴν ἀνεγνώρισε, καὶ ὅτι τοῦτο ὅλον ἐχρεωρεῖτο εἰς τὴν καλὴν μεταχείρισιν τοῦ παπποῦ, προσέθηκε δὲ ὅτι πάντοτε διανοεῖτο νὰ πάρῃ πάλιν τὸ παιδίον, διότι ἐσυλλογίζετο πόσον ὀχληρὸν καὶ κοπιαστικόν ἦτο δι' αὐτὸν νὰ ἔχῃ τὴν φροντίδα τῆς; ἀλλ' αἱ περιστάσεις τῆς τὴν ἐμπόδισαν μέχρι, τοῦδα ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς; ἀλλ' ἐσχάτως ἔφαθε κατὰ τὴν τὸ ὅποιον τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἦτο διὰ τὸ καλὸν τῆς Χαϊδης, καὶ ἤλθε νὰ τὸ διακοινώσῃ εἰς τὸν παπποῦ τῆς.

Ἡ Πλούσιοι συγγενεῖς τῆς οἰκογενείας, τὴν ὅποιαν ὁ πηρετῶ; εἶπεν; ἔχοντες ὠραῖαν οἰκίαν εἰς τὴν πόλιν Φράγορρι; ἔχουσι μονογενῆ θυγατέρα, ἡ ὅποια πάσχει καὶ εἶναι ἠναγκασμένη νὰ διέρχεται τὴν ἡμέραν τῆς εἰς μίαν κινητὴν καθέκλαν. Ἡ κόρη αὕτη εἶναι σχεδὸν πάντοτε δλομόναχη καὶ σπουδαζει μόνῃ με τὸν διδάσκαλόν τῆς χωρὶς καμμίαν διασκέδασιν. Ἐπιθυμοῦν λοιπὸν νὰ εὐρεθῆ ἐν κοράσιον, τὸ ὅποιον νὰ μὲν μετ' αὐτῆς καὶ τὴν διασκεδάξῃ, ὑπόσχονται δὲ οἱ γονεῖς τῆς ἀσθενοῦς νὰ κάμουν ὅ,τι εἶναι δίκαιον διὰ τὸ κοράσιον τοῦτο. Ἡ θέσις εἶναι καλὴ καὶ ἡ τύχη εὐνοϊκὴ διὰ τὴν Χαϊδην; ποῖος δὲ ἤξεύρει τί ὁ Θεὸς ἔχει δι' αὐτὴν ἢ ἡ ἀσθενῆς ἀποθάνῃ καὶ οἱ γονεῖς τῆς μείνουν ἄκληροί;!» (ἀκολουθεῖ.)

Η ΜΟΥΜΙΑ ΡΑΜΕΣΕΩΣ ΤΟΥ Β' Η ΜΕΓΑΛΟΥ.

Περικριτικὴν βιογραφίαν τοῦ Φαραῶ τούτου εὐρίσκουσιν οἱ βουλόμενοι ἐν τῷ σώματι τῆς ἐφημ. τῶν Παιδῶν τοῦ 1879, ἐν σελίδι 829. Ἐνταῦθα θέλομεν ἐκθέσει τινὰ περὶ τῆς ἐκτολίξεως τῆς μουμίας αὐτοῦ, ἥτις εὐρέθη ταυτοχρόνως μετὰ τῆς τοῦ Σετῆ, ἡ εἰκὼν τῆς ὁποίας φαίνεται εἰς τὴν 1524 σελίδα τοῦ παρόντος φύλλου, εἰς ἀποκεντρὸν τι μέρος τῆς Ἄνω Αἰγύπτου, ἐξετυλίχθη δ' ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ αἰγυπτιακοῦ ἀρχαιολογικοῦ μουσείου Μπουλάκ.

Πρὸς περισσοτέραν κατανόησιν τῶν ἐπομένων οἱ μί κροί μου ἀναγνώσται πρέπει νὰ γνωρίζουν, ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον τὴν συνήθειαν νὰ βαλσαμώνουν τοὺς νεκροὺς των, διὰ νὰ μὴ διαλύωνται τὰ σώματά των. Τὴν αὐτὴν συνήθειαν εἶχον καὶ πολλοὶ αὐτόχθονες τῆς Ἀμερικῆς, τὸ διατὶ εἶναι ἀγνωστον. Τινὲς ὑποθέτουσιν, ὅτι ἡ συνήθεια αὕτη εἶχε σχέσιν με συγκεχομένην τινὰ δοξασίαν περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ σώματος. Τοὺς ἐβαλσαμώνον δὲ, ὡς φαίνεται, ἀφαιροῦντες πρῶτον τὰ σπλάγγνα καὶ τὰ ἐντόσθια καὶ ὑποβάλλοντες τὸ λοιπὸν σῶμα εἰς διάλυσιν ἀντισηπτικοῦ τινος ἀρωματικού ὑγροῦ. Μετὰ τοῦτο δὲ τὸ περιετόλιττον διὰ δύο ἢ τριῶν ἀλλεπαλλήλων καλυμμάτων, συνισταμένων ἐκ λυριδῶν ὑφάσματος; βεβρεγμένου μὲ τὸ αὐτὸ ὑγρὸν.

Ἡ μουμία τοῦ Μονάρχου Ῥαμέσεως περιεβάλετο πρῶτον ἀπὸ δύο καλύμματα, τὸ ἐξωτερικὸν καὶ τὸ ὑπ' αὐτὸ, ἀμφοτέρω ἐξ ὑφάσματος βεβρεγμένου εἰς ὑγρὸν τι ἀντισηπτικόν. Ὑπὸ τὸ δεύτερον κάλυμμα ἤρχετο φασκία, διὰ τῆς ὁποίας ἦτο τυλιγμένον ὀλόκληρον τὸ σῶμα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ὑποκάτω τούτου εὐρέθη τεμάχιον λεπτοῦ ὑφάσματος, τὸ ὅποιον ἐκάλυπτε τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ σώματος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἐπὶ τούτου δὲ ἦτο ἐζωγραφημένη διὰ λευκῶν καὶ ἐρυθρῶν χρωμάτων μορφὴ γυναικεία, ἐνὸς

μέτρου τὸ μῆκος, παριστώσα τὴν θεάν Νούτ. Ἡ μορφή αὐτῆ ὁμοιάζει τὴν τοῦ Σετί Α', ὅπως οὗτος παρίσταται εἰς ἀνάγλυφα εὐρεθέντα ἐν Θήβαις καὶ Ἀβύδω.

ὑπὸ τὸ κάλυμμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον, ὡς φαίνεται, ἐτέθη ἐκεῖ ὡς φυλακτήριον, εὐρέθη ἑτέρα φασκιά, πε-

τὸ σῶμα, ἡ δὲ κορυφή αὐτῆς φαλακρά. Κατὰ τοὺς κροτάφους φαίνονται ἄλλοιαι τρίχες, ἀλλὰ τὸ λοιπὸν τῆς κεφαλῆς καλύπτεται ὑπὸ δασείας κόμης κατ'ερχομένης ἐν εἴδει εὐθέων βοστρόχων, πέντε ἑκατοστών τοῦ μέτρου μακρῶν, βιβαιμμένων δὲ διὰ κίτρινωπῆς τίνος ὕλης, ἀλλὰ τὸ χρώμα τῶν ἡτο, ὡς φαίνεται,

Ῥάμεις ὁ Β'. ἡ Μεγάλη—ὁ καταλιπὼς τοὺς Ἑβραίους Φαραῶ. (1404 - 1337 π. Χ.)

ριτυλίσσουσα ὅλον τὸ σῶμα, καὶ μετ' αὐτὴν τεμάχια λινοῦ ὑφάσματος τετράγωνα, ἠλειμμένα μὲ πισσοειδῆ τινα ὄλην, ἐν χρήσει οὖσαν παρὰ τοῖς ταριχευταῖς.

Τοῦ τελευταίου τοῦτου καλύμματος ἀφαιρεθέντος ἐφάνη τὸ σῶμα τοῦ Μεγάλου Ῥαμέσεως, ὅπως ἐπάνω μᾶσθι ὁ Μονάρχης ἐκεῖνος.

Ἡ κεφαλὴ εἶναι μακρὰ καὶ μικρὰ συγκριτικῶς πρὸς

κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς βαλσαμώσεως, λευκόν.

Τὸ μέτωπον εἶναι χθαμαλὸν καὶ στενόν, τὰ μῆλα ἐξέχοντα, αἱ ὄφρυες δασεῖαι καὶ λευκαί, οἱ ὀφθαλμοὶ μικροὶ καὶ ἡμίκλειστοι, ἡ ῥίς μακρὰ, λεπτή καὶ γαμψή, μικρὸν δὲ τι πεπιεσμένη κατὰ τὴν ἄκρην.

Οἱ κροτάφοι πεπιεσμένοι, τὰ μῆλα ἐξέχοντα, τὰ ὦτα στορογγύλα καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἀπέχοντα, φέ-

ρουσι δὲ δπὰς, πρὸς παραδοχὴν σκολαρικίων, ὡς φαί-
νεται.

Αἱ σιαγόνες χονδραὶ καὶ ἰσχυραὶ, ὁ πώγων πολλὸ ἐ-
ξέχων, τὸ στόμα μικρὸν, ἀλλὰ τὰ χεῖλη παχέα καὶ
πλήρη μαύρης τινοῦ παχέας ὕλης. Οἱ ὀδόντες ἐφθα-
μένοι καὶ εὐθραστοί, ἀλλὰ λευκοί. Ὁ μῦσταξ καὶ τὸ

ὡς καὶ ἡ κεφαλὴ, ἕνεκα δμως τῆς ἀποξηράνσεως τῶν
σαρκῶν φαίνεται μᾶλλον σκελετοειδές.

Αἱ χεῖρες καὶ τὰ σκέλη μακρά, ἀμφότερα δέ, ὡς
καὶ οἱ πόδες, χρωματισμένα. Τὸ ὄλον τοῦ σώματος δει-
κνύει ἄνδρα ῥωμαλέον, γνωρίζομεν δὲ ἐκ τῆς ἱστο-
ρίας ὅτι ὁ Μονάρχης ἐκεῖνος ἦτο μέγας κατακτητής.

Σετῆς (Sett) ὁ Α', ὁ πατὴρ τοῦ Μεγάλου Ῥαμέσεως (1455—1404 π. Χ.)

γένειον ἀραιά, αἱ δὲ τρίχες αὐτῶν λευκαί, ἀλλ' ὡς αἱ
τῆς κεφαλῆς βεβαμμένοι.

Τὸ δέριμα χρώματος χαμιατοειδοῦς, φέρει δὲ στίγ-
ματα μαύρα. Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου ζωώδης,
φέρει δμως τὸν τύπον μεγαλείου, ἀποφασιστικότητος
καὶ ὑπερηφανείας.

Τὸ λοιπὸν τοῦ σώματος διατηρεῖται ἐπίσης καλῶς,

Τοιοῦτος ὁ μέγας καὶ διάσημος ἐκεῖνος Μονάρ-
χης, ὁ τόσον σκληρῶς θλάσας τοὺς Ἰσραηλίτας ἐν Αἴ-
γύπτῳ καὶ ὁ τόσον βαρέως τιμωρηθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.
Ἡ μούμιά του εἶναι μνημεῖον τῆς ματαιότητος τῶν
ἀνθρωπίνων πραγμάτων.

ΥΜΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥ ΝΑΥΤΟΠΑΙΔΟΣ.

Αλλάψ' ὄργιλος μένεται ἔντος γλαυκοῦ πελάγους,
ποιούσα κρότους ἑμμανεῖς καὶ φοβεροὺς πατάγους,
Ἐντὸς θαλάσσης ἀχανοῦς ἐντὸς ἀπείρου θέας
παλαίει μετὰ μυκηθμῶν λυσομοανῆς Βορρέας.
Τὰ γιγαντιώδη κῆματα ὄρμωντα μετὰ τάχους
συντρέβοντα μανιωδῶς εἰς τοὺς κρημνώδεις βράχους.

Βορρᾶς πενήμιτος ἀνηχεί μετ' ἄνιπδοις πεισμα,
δτε ναυτόπαις γαλανὸς ὡς τὸ γλαυκῶδες κῆμα
Ἐν τῷ ἰσθμῷ ἑκάθητο θερμῶδης καὶ μονάζων,
τ' ἀπειρα πλαστουρημάτων τοῦ Πλαστουρηγοῦ θαυμάζων.
Ὅρῶν παντοῦ τῆς φύσεως τὴν θέαν ἁρμονίαν,
θερμῶς τὸν Πλάστην του ἔμνει μετ' ἁκαθάρν καρδίαν.

Ἐτα τοὺς ὀφθαλμοὺς γοργῶς εἰς τοὺς αἰθέρας βίβας
καὶ τοὺς λαμπρῶς φωτίζοντας ἀστεῖρας ἀνεύσας,
Μὲ σκοτρίμοισιν ἔφωνην, μ' ἄμμα πληρὸς θαυμάτων
προσεύχεται γοητικῶς ἐν μέσῳ τῶν ἰσθμῶν.
Προσεύχεται, προσεύχεται μετ' ἄμμα θαυμασμένον
εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ ἀχανὲς ἔχων αὐτὸ βημαμένον.

Θεὲ μου Παντοδύναμε καὶ Ποιητῆ τῶν ὄλων,
θαλάσσης, οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ ἀστέρων φωτοδόλων.
Σὺ εἶ, ὁ Πλαστουρηγὸς τῆς γῆς καὶ τ' οὐρανοῦ θόλου,
Σὺ εἶ Προστάτης τοῦ παντοῦ, πατήρ τοῦ κόσμου ὄλου.
Ἐσὲ ἄνωσσι τὰ πτηνὰ φαιδρὰ ἅσων πρῶταν,
Σὺ εἶ ὁ δίδων εἰς αὐτὰ τροφήν καὶ κατοικίαν.

Τὸ ὄνομά Σου εὐλογῶν ὀναύτης ἄρμυζεις
καὶ τὸ σαπρῶδες σκάφος του τὰ κῆματα, χωρίζεις.
Ἐ ναύτης θαλασσοπορῶν εἰς ἀχανεῖς θαλάσσας;
ὄμων Ἐσὲ διέρχεται τὰς διευθύνσεις πάσας.
Διέρχεται Ὀκεανούς, ὕψλους καὶ πελάγη,
καὶ τὸ σκεπτόν σου ὄνομα παντοῦ τὸν προφυλάγει.

Τὰ κτίσματά Σου ἅπαντα Σὺ ἔχουσι Προστάτην,
Πρὸς εἶ προσέλεξ' ὡς ἀρωγόν, Ἐσὲ γνωρίζουν Πλάστην.
Ἡ φύσις ἅπασα φαιδρῶς ἐνώπιόν Σου χαίρει,
ὡς καὶ ἡ ὄργιλη θάλασσα καὶ αὐτὴ ἐπι μαρμαίρει.
Ὁ πολυεὐσεπλαγγχε θεὸς εἰς Σὺ τὸ πᾶν ἐλπίζει
καὶ εἰς τ' ὄνομά σου Πλαστουρηγὲ τοῦ ἀόμπαντος Δημιουργῆ
τὸ πᾶν πανηγυρίζει.

Ἀθήνησι 2 8βρίου 1886.

Σπουρ. Μ. Περβαινας.

ΘΑΥΜΑΣΤΗ ΑΝΑΤΟΜΙΑ.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐξαισιῶν ἀνεκδότων, τὰ ὅποια
οἱ αὐτόχθονες κάτοικοι τῶν νήσων Φιτζι ἐν τῷ Εἰρη-
νικῷ Ὀκεανῷ διηγούνται περὶ τῶν πρώτων Εὐρω-
παίων, οἱ ὅποιοι ἐπεσκέφθησαν τὰ νήσους τῶν, εἶναι
καὶ τὸ ἐξῆς. Ἀνθρωπὸς τις ἐναυαγῆσέ ποτε ἐπὶ μιᾶς
τῶν νήσων τούτων, περιπλανηθεὶς δ' ἐπὶ τινος ἡμέρας
ἔφθασεν ἐπὶ τέλους εἰς τι χωρίον, ὅπου οἱ ἄγριοι κά-

τοικοὶ αὐτοῦ τὸν περιεκύκλωσαν καὶ οὗτ' ἔμπρός, οὗτ'
ὀπίσω τὸν ἐπέτρεπον νὰ πορευθῆ.

Ἡ ὄψις τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων δὲν τῷ ἤρесе πο-
σῶς, ἤρχισε ἰδίως νὰ φοβῆται, διὰ ἔμελλε νὰ φο-
νευθῆ ὑπ' αὐτῶν, μάλιστα δτε εἶδε φούρνον τινὰ ἔξω-
θεν μιᾶς οἰκίας, ὅπου ἐφήνοντο ἀρτόκαρποι. Ὅθεν
ἀπεφάσισε νὰ καταρύγη εἰς ἐν στρατήγημα, καὶ ἀμέ-
σως διὰ νευμάτων ἐζήτησεν ὀλίγην τροφήν; — τῷ ἐδόθη
δὲ εἰς ἀρτόκαρπος ἐφημέρος, ἐνώπιον δὲ ὄλου τοῦ
πλήθους τῶν θεατῶν ἤρχισε νὰ τρώγη μετ' πολλὴν ὀ-
ρεξίν, ἀλλὰ κατὰ πᾶσαν βουκιᾶν ἐμπήγε καὶ τὸ μαχαι-
ριδίον του εἰς τὸ ἐκ φελοῦ σκέλος του, διότι εἶχεν ἀπο-
κοπῆ τὸ τυσικόν του σκέλος καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἔφερε ξῖνον
ἐκ φελοῦ. Οἱ ἄγριοι παρατήρουν τὸ γινόμενον μετ' ὀ-
λὴν προσοχῆν, ἐθαύμαζον δὲ πῶς ἠδύνατο νὰ διαπορή-
τοὺς πόρους, καὶ διατὶ νὰ μὴ τρέχη αἷμα ἐκ τῶν πλη-
γῶν! Ἀλλ' ὁ θαυμασμός των μετεβλήθη εἰς ἐκπληξίν;
διὰ τὸν εἶδον, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ γεῦμά του ν' ἀρχίσῃ
νὰ λῶν αὐτὸ τοῦτο τὸ σκέλος του, καὶ θέσας αὐτὸ ἀντὶ
προσκεφαλαίου νὰ πλαγιάσῃ ὡς διὰ νὰ κοιμηθῆ μετ' ὀ-
γάλην ἀταραξίαν. Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις εἶχε τόσην δύ-
ναμιν, ὥστε ὄχι μόνον πόρους νὰ μὴ αἰσθάνεται, ἀλλὰ
καὶ τὰ μέλη του νὰ μεταβάλλῃ εἰς ξύλινα, πρέπει νὰ
ἦναι ὄν ὑπεράνθρωπον, εἶπον πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄγριοι
ἐκεῖνοι. Ὅθεν ἀντὶ νὰ τὸν φονεύσουν καὶ νὰ τὸν κα-
ταβροχθίσουν, ἤρχισαν νὰ τὸν φοβῶνται καὶ νὰ τὸν
περιποιῶνται, ἕως οὗ εὐρῶν εὐκαιρίαν διὰ τινος πλοίου
ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν νῆσόν των.

Παεῖδα καὶ ἄνθρωποι.

Τώρα σεις, ἀγαπητοὶ μου μικροὶ φίλοι, εἰσθε παι-
διά, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον θὰ γείνατε ἄνδρες καὶ τότε θὰ
εἰσθε ἐλεύθεροι νὰ κάμνετε τὸ θέλημά σας εἰς τὸν κό-
σμον. Τί σκοπεύετε νὰ κάμνετε τότε, νὰ ἦσθε δυνατοί,
εὐερέθητοι καὶ ἀπαταιῶνες; ἢ ἔχετε ἀπόφασιν νὰ ἐρ-
γάζεσθε, νὰ φέρεσθε μετ' τιμιότητα καὶ νὰ ἐκταλῆτε
τὸ καθῆκόν σας εὐσυνειδήτως, ὥστε νὰ κατασταθῆτε
ὀφέλιμοι εἰς τὸν κόσμον τούτον καὶ διὰ τὸν ἀποθνήσκοντα
νὰ ἀφήσῃτε ὄνομα σεβαστὸν καὶ ἀγαπητὸν; Μοὶ φαί-
νεται, ὅτι ὄλοι οἱ μικροὶ συνδρομηταὶ τῆς «Ἐφημερί-
δος τῶν Παίδων» θὰ εἶπουν, «θὰ κάμωμεν τὸ δεῦτε-
ρον θέλωμεν νὰ γίνωμεν καλοὶ, ὀφέλιμοι καὶ ἐνάρε-
τοι ἄνθρωποι.» Καλῶς—οὕτως εὖχεται καὶ ἐλπίζει
καὶ ὁ συντάκτης τῆς. Προσέχετε ὄμως, τώρα εἶναι ὁ
κατὰλληλος πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν καιρὸς. Δὲν παρε-
τηρήσατέ ποτε δένδρον στραβλόν, πόσον ἀσχημὸν
φαίνεται καὶ πόσον ὄρατον θὰ ἐφαίνετο ἂν ἦτο εὐθύ;
ἀλλὰ τώρα ἐχόνδρουν πολὺ καὶ δὲν δύναται νὰ γείνη
εὐθύ. Ὅταν ἦτο νέος καὶ τρυφερὸς ὁ κορμὸς του εὐ-
κόλως ἠδύνατο νὰ εὐθουθῆ, ἀλλ' ἀφοῦ ἀφῆθη νὰ αὐ-

έξηση στρεβλός, τίποτε δὲν δύναται νὰ τὶ καταστήσῃ εὐθύν. Οὕτως ἔχει καὶ μὲ σᾶς, παιδιά μου, τώρα θὰν εἰσθε νέα καὶ τροφερά, ἤμποραίτε νὰ γίνετε εὐθέα καὶ καλά, ὥστε θὰν ἀνδρωθῆτε νὰ ἦσθε ἐνάρετοι καὶ χρήσιμοι πολῖται. Ἐὰν δὴμως ἀφήσετε τὸν καιρὸν τοῦτον νὰ παρέλθῃ χωρὶς νὰ γυμνασθῆτε εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν εὐσέβειαν, καμμία δύναμις εἰς τὸν κόσμον τοῦτον δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ σᾶς κάμῃ ἀγαθοῦς.

Ἐὰν εἰσθε ἀνελεγκριεῖς καὶ ἀχρηστοὶ σῆς καὶ ὄλοι θσοὶ ἔχουν νὰ κάμῃ ὑν μὲ σᾶς θὰ ὑποφέρετε. Ἡμποραίτε νὰ γίνετε στρατιωτικοί, δικαστικοί, πολιτικοί, ἢ καὶ ὑπουργοί, καὶ οἱ λόγοι καὶ αἱ ἀποφάσεις ἴσας νὰ ἀποφασίζουσι τὴν τύχην μυριάδων ἀνθρώπων καὶ ὄλοκληρήρου τῆς πατρίδος σας. προσέχετε λοιπὸν πῶς ζητε καὶ φέρεσθε τώρα, ζητεῖτε δὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀναγινώσκατε τὸ Ἐδαγγέλιόν του, διὰ νὰ ὀδηγησθε ὑπ' αὐτοῦ εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ ἐνδυναμοῦσθε νὰ τὴν πράττειτε, καὶ τότε καὶ ἡ πατρίς σας καὶ ὁ κόσμος θ' αἰεὶ εὐλογεῖ τὸ ὄνομά σας, καὶ ὁ Θεὸς θὰ σᾶς ἀνταμείψῃ πλουσιοπαρόχως ἐν οὐρανῷ.

—οοοοοο—

—Ἡ ἀστραπή, δηλ. τὸ φῶς τρέχει 1,000,000 ταχύτερον τῆς βροντῆς, δηλ. τοῦ ἤχου. Ἡ ταχίτης τῆς ἀστραπῆς εἶναι τόσον μεγάλη, ὥστε κάμνει τὸν γύρον τῆς γῆς, ὅστις εἶναι 25 χιλιάδες μιλίων, εἰς ἓν μόνον λεπτόν, ἤτοι πέρνει 25 χιλ. μιλ. εἰς ἕκαστον λεπτόν, ἐνῶ κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα ὁ ἤχος τῆς βροντῆς πέρνει μόνον 13 μιλία!

Ὁ καταλληλὸς καὶ προχειρότερος τρόπος πρὸς καταμέτρησιν τῆς ἀποστάσεως τοῦ μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ νέφους, ἐνθα ἔγεινεν ἡ βροντὴ εἶναι ὁ ἐξῆς: ἅμα ἴδῃ τις τὴν ἀστραπὴν; νὰ λάθῃ ἀμέσως τὴν χεῖρά του καὶ νὰ παρατηρήσῃ τὸν σφυγμὸν του. Ἐκάστη σφίξις ἰσοδυναμεῖ μὲ ἓν ἔκτον τοῦ μιλίου, ὥστε ἐὰν μετρήσῃ 8 σφίγμοὺς ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς ἀστραπῆς μέχρις οὗ ἀκουσθῇ ὁ κρότος τῆς βροντῆς, ἡ ἀπόστασις τοῦ νέφους ἀπ' αὐτοῦ εἶναι ἓν μίλιον, ἐὰν 9 ἔν καὶ ἡμισυ καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς.

Γίνεται δὲ ἡ βροντὴ ὡς ἐξῆς. — Ἡ ἀστραπὴ, ἡ ὀποία δὲν εἶναι ἄλλο εἰμὴ αἰφνιδία ἐκκρηγῆς ἤλεκτρι-σμοῦ εἰς τι μέρος τῆς ἀτμοσφαιρας, διαχωρίζει τὸν ἀέρα εἰς δύο καὶ προξενεῖ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο κενόν. Ἐπειδὴ δὲ καθ' ἑλὴν τὴν φύσιν δὲν ὑπάρχει κενόν, τὰ διαχωρισθέντα μέρη τοῦ ἀέρος, σπεύδουσι νὰ ἐνωθοῦν καὶ ἐπαναφέρουσι τὴν διαταραχθεῖσαν ἰσορροπίαν, τρέχουσι δὲ μὲ τὸσιν ὀρμῆν, ὥστε θὰν ἔλθουσι εἰς συνάφειαν, ἀποτελεῖται κρότος, ἀπαράλλακτα ὅπως κροτοῦμεν τὰς δύο μας χεῖρας.

■ **Χρήσεις τῶν χρημάτων.**

Τὰ χρήματα εἶναι μόνον πρὸς διευκόλυνσιν τῆς συν-αλλαγῆς — εἶναι ὁ τροχὸς τῆς κυκλοφορίας καὶ τῆς δι-ανομῆς.

Εἰς τὸ ἄτομον τὰ χρήματα εἶναι μέσον διὰ νὰ θε-ραπεύῃ ἀνάγκας τινὰς καὶ νὰ ἐκτελῇ τινὰς τῶν ἐπι-θυμιῶν του.

Διὰ τῆς καλῆς καὶ νομίμου χρήσεως τῶν χρημά-των αἱ δυνάμεις ἐκάστου ἀτόμου ἀναπτύσσονται, σύ-ναμα δὲ ἡ ἀμοιβαία ἐξάρτησις γενικεύεται.

Τὰ χρήματα εἶναι μέσον, δι' οὗ ἀναλαμβάνονται καὶ ἐκτελοῦνται ἀγαθοεργίαι, τρέφονται οἱ πεινῶντες, ἐνδύονται οἱ γαμοὶ, διδεται καταφύγιον εἰς τοὺς ἀ-στεγούς. κτιζονται νοσοκομεῖα διὰ τοὺς ἀσθενεῖς, σπογ-γίζονται τὰ δάκρυα τῶν χηρῶν, παύονται αἱ κραυγαὶ τῶν ὄρφανῶν, ἐξαπλοῦται ἡ ἀνατροφή καὶ ἡ γνῶσις, κυκλοφοροῦσιν αἱ Ἱεραὶ Γραφαί, οἰκοδομοῦνται οἰκοὶ προσευχῆς, πέμπονται ἱεραπόστολοι πρὸς τὰ ἔθνη, καὶ ὑποστηρίζεται ἐν τῇ πατρίδι ἡ διδασκαλία τῆς ἀλη-θείας.

Αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπὸς τῶν χρημάτων καὶ οὐχὶ ἡ κόρησις τῶν παθῶν, τῆς φιληθονίας, φιλοδοξίας, φι-λαργυρίας καὶ μνησικακίας. Ὅστις δὲ δαπανᾷ τὰ χρή-ματά του κατὰ τὸν ἀγαθὸν τοῦτον σκοπὸν, ἐκεῖνος κάμνει καλὴν χρῆσιν αὐτῶν.

— **Οἱ Βρώξιμάνας** τῶν Ἰνδιῶν εἶναι διηρη-μένοι μεταξὺ των, ἂν τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ Γάγγου θὰ χάσωναι τὴν ἀγιότητά των, ἀφοῦ ὁ ποταμὸς γεφυρω-θῇ ὑπὸ τῶν Εὐρωπαϊῶν ἢ μὴ!

— **Κατὰ** τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ὀδοντοίατρῶν ἡ-μισυ τόνος χρυσοῦ ἐξοδεύεται κατ' ἔτος πρὸς γόμοισιν κούφωσι δόντων!

— **Τὸ σκορόδον** κατάγεται ἀπὸ τὴν Σικελί-αν. Τὰ κουκιά ἤρθησαν πρῶτον εἰς τὴν Αἴγυπτον, παρὰ τὴν χώραν τῆς Σιγγῆς. Αἱ μελιτζάναι ἐν Ἀ-φρικῇ. Τὰ κολοκάσια ἐν τῇ νοτίᾳ Εὐρώπῃ. Τὰ ροδάκι-να, τὰ καρύδια, μήλα καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐν Περσίᾳ, τὰ δὲ βράνια εἰς τὰ νότια μέρη τῆς Εὐρώπης.

— Ἡ συνείδησίς σου εἶνε ἡ πύξις σου, τὸ δὲ λογικὸν ὁ χάρτης σου προτιμότερον δὲ νὰ ἔχη τις κα-λὴν πύξιν καὶ νὰ ἀκολουθῇ τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς, παρὰ καλὸν χάρτην χωρὶς πύξιν.

— **Μεταξὺ** τῶν κανόνων τοῦ Βούδα εἶναι καὶ τὸ ἀπαγορεύειν τὴν χρῆσιν τοῦ σκορόδου, τοῦ βουμίου καὶ τοῦ καπνοῦ, διότι ταῦτα καθιστοῦν τὸν λάτρην ἀκα-τάλληλον νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ ἀγάλματος τοῦ Βούδα καὶ μολύνουσι τὸ προσφερόμενον εἰς τὸν Θεὸν θυμίαμα.

ΠΟΙΚΙΛΑ

— Ἄξις διάδοχος τοῦ Ἀμερικανοῦ Ἰάνερ, ὁσπὲς πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐνήστευε 40 ἡμέρας· εἶναι Ἰταλὸς τις Σούστη, *Soussi*; τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον ἐπεράτωσε νηστείαν 3 ἡμερῶν εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ἐλάβανε καθάρσιον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διὰ τὴν καθάρσιν τὸν στομάχου του ἃ π ὁ τ ἡ ν σ κ ὅ ν ι ν καθὼς ἔλεγεν, ἀλλ' οὕτε μὲ δλα ταῦτα ἐφαίνετο ἐξησθημένος, ἀπ' ἐναντίας ἔκαμε περιπάτους καὶ ψυχρολουσίας, καὶ μέχρι τέλους ἦτο εὐθυμος καὶ ὠμίλει ζωηρῶς μὲ τοὺς φίλους του. Τοῦς ἐβεβαίωνα μάλιστα ὅτι δὲν γ' ἀβάνετο οὕτε τὴν παραμικρὴν ἐπιθυμίαν νὰ φάγῃ. Ἐὐμυστήριον τῆς ἐκτάκτου ταύτης δυνάμεως κείται, ὡς φαίνεται, εἰς τι ποτόν, συνιστάμενον ἐκ τῶν χυμῶν διαφόρων φυτῶν τῆς Ἀφρικῆς, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ Σούστη ἐπιεν ἕν ποτήριον ἐν ἀρχῇ τῆς νηστείας του. Τὸ ποτόν τοῦτο, ἂν ἐγίνετο γνωστὴ ἡ κατασκευὴ του, ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιηθῇ πολυτρόπως εἰς τὴν Ιατρικὴν καθὼς καὶ εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ καθημερινοῦ βίου, ἀλλ' ὁ Σούστη ἀρνείται νὰ τὸ φανερῶσῃ, τὸ μόνον δὲ, τὸ ὁποῖον συνομαίει νὰ κάμῃ εἶναι νὰ τὸ ἐκθέσῃ ἐγγράφως καὶ νὰ παραδώσῃ τὴν ἐκθεσὶν του ἰσπραγσμένην εἰς ἀξιόπιστα πρόσωπα, μὲ ἄδειαν νὰ τὴν ἀνοίξουν καὶ νὰ τὴν κοινωποίσουν μετὰ τὸν θάνατόν του Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Σούστη, καθὼς καὶ Ἰάννερ καὶ ὅλοι ὅσοι ἀναλαμβάνουν τοιαύτας μακρὰς νηστείας, τὸ πράττουν χάριν χρημάτων, διότι εὐρίσκονται ἄνθρωποι νὰ κάμουν στοιχήματα ἀκόμη καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των.

— Σχετικῶς πρὸς τὴν νηστείαν τοῦ Σούστη, Ἰταλικὴ τις ἐφημερίς δημοσιεύει περιγραφὴν γυναικός, ἣτις ἐπὶ 27 ἔτη δὲν ἔφαγε τίποτε! Εἶναι 45 ἐτῶν γυνὴ καὶ ἀπὸ 27 ἐτῶν εἶναι κλινηρῆς, λέγεται δὲ ὅτι διατηρεῖται μὲ τέσσαρα ποτήρια ὕδατος καθῆμεραν. Τὸν χειμῶνα καθίσει μὲ τὸ θῆρος, τὰ παρὰ θύρα τῆς εἶναι ἀνοικτὰ, ἀλλὰ δὲν ἀσθάνεται ψύχος! τακτικὰ ἀπαξ τοῦ μηνὸς γίνεται καταληπτικὴ καὶ μένει ἀνασθητός ἐπὶ 3—4 ἡμέρας—τὸ ἐπιλοπιον ὅμως τοῦ καιροῦ εἶναι ζωηρὰ καὶ εὐθυμος, ἀγαπᾷ τὴν συνομιλίαν καὶ εὐχαριστεῖται ὅταν ἔχῃ ἐπισκέψεις. Τὴν ἐπισκεψθῆ πολλὰκις ὁ καθηγητῆς Νοσῶρας ἐκ τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Ἰωρδίου; ὅστις καὶ θὰ δημοσιεύσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξετάσεως καὶ τῶν μελετῶν του ἐπὶ τοῦ μοναδικοῦ τούτου φαινομένου.

— Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τοῦ διασῆμου χημικοῦ Σεβρέλ, ὅστις ἔκλεισε τὸ 100ον ἔτος τῆς ἡλικίας του τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον, Παρισιανὴ τις ἐφημερίς ἐδημοσίευσεν μακρὸν κατάλογον ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ὅτινες ἔζησαν περισσότερον τῆς ἑκατοστατηρίου. Ἰὰ τρανώτερα παραδείγματα μακροβιότητος ἐλήφθησαν ἐκ τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς, μεταξὺ δὲ τούτων διαπρέπει ὡς ἠξέουρετε ὁ Μαθουάλα, 969 ἐτῶν ἡλικίας, Ἄλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων ἱστορικῶν ἀναφέρονται πολλὰ παραδείγματα μακροβιότητος μεταξὺ τούτων εἶναι Ἐπιμενίδης 8' Κρής, 157 ἐτῶν, ὁ Ἰπποκράτης 104 ἐτῶν, ὁ Αἰγίνιος 200 ἐτῶν, ὁ Δημόκριτος 181 ἐτῶν, ὁ Σόλων, ὁ Θάλης, ὁ Πιττακόδ' ἀνὰ 100 ἐτῶν, ὁ Κτησίβιος 184 ἐτῶν, ὁ Ἰερώνυμος 140 ἐτῶν, ὁ Ἀνακρέων 131 ἐτῶν, Γοργίας 108 ἐτῶν, Ἀσκληπιάδης 150, Γουάσκων, πρῶτος βασιλεὺς τῶν Γερμανῶν, 173 ἐτῶν, Δαδδων, βασιλεὺς τῆς Ἰλλυρίας 500 ἐτῶν (Κατὰ τὸν Πλίνιον.) Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει καὶ γυναῖκας μακροβίους, τὴν Τερντίαν, θυγατέρα τοῦ Κικέρωνος, 103 ἐτῶν, Κλαυδίαν, μητέρα 25 τέκνων 115 ἐτῶν, Σαμόλλαν 110 ἐτῶν καὶ Λουκεῖαν ἠθοποιῶν, ἣτις ἕκα-

τοντούτης ἐχειροκροτεῖτο ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Ἡ Σιβίλλα Ἐρυθρία ἀπέθανε 1000 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν; ἡ δὲ Σιβίλλα τῆς Σάμου 500 ἐτῶν Ἡ χρονογράφοι τῆς Κίνας ἀναφέρουν ἀκόμη παραδοξότερα παραδείγματα μακροβιότητος, τὰ ὁποῖα δυσκόλως ἐννοοῦμεν, ἐάν δὲ λάθωμεν ὑπ' ὄψιν οἰεῖται ἅ ἔτη τῆς ζωῆς δὲν ὑπελογίζοντο πάντοτε ὅπως τὴν σήμερον, δηλαδὴ ὡς διάστημα 365 ἡμερῶν, ἀλλ' ἄλλοτε μὲν τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ὑπελογίσθη ὡς δύο ἔτη, ἄλλοτε ὡς τέσσαρα ἢ καὶ ὡς ἑξάδεκα, Δὲν ἠξέουρομεν ἂν ὑπελογίζοντο τοιοῦτοτρόπως καὶ πρὸ τοῦ κατακλισμοῦ, ἔχομεν ὁμῶς ἀποδείξειν ὅτι οἱ τότε ἄνθρωποι ἦσαν πολὺ μακροβιώτεροι τῶν σημερινῶν.

Συνήθως ἡ μακροβιότης θεωρεῖται εὐτύχημα, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐν γένει ἐπιθυμοῦν νὰ φθάσουν εἰς γῆρας βαθὺ, ἀλλ' ὁμῶς οἱ πλείστοι δὲν ἐννοοῦν ὅτι τοῦτο ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς των, ὅτι ὅσον ἄπλοῦστερος καὶ φυσικώτερος εἶναι ὁ τρόπος τῆς ζωῆς, τόσον μακροτέρα θὰ εἶναι ἡ ζωὴ των, καθὼς καὶ πλέον εὐχάριστος καὶ χρήσιμος εἰς ἑαυτοὺς καὶ εἰς ἄλλους. Ἡ μακρὰ ζωὴ δὲν εἶναι ἀγαθόν, ἐάν δὲν εἶναι ζωὴ χρησιμότητος.—Ἐὐ ἀνδραγάθημα τοῦ κ. Σεβρέλ δὲν ἦτο ὅτι ἔζησεν ἑκατὸν ἔτη, ἀλλ' ὅτι τὰ ἔτη ταῦτα ἦσαν ἔτη πολυτίμητα εἰς τὴν κοινωνίαν, διότι ὁ διάσῆμος οὗτος χημικὸς μετεχειρίσθη τὰς γνώσεις του καὶ τὰς δυνάμεις του πρὸς πλουτισμὸν τῆς ἐπιστήμης καὶ πρὸς ὠφέλειαν τῶν ὁμοίων του.

Ἡ δὲ λαμπρὰ καὶ μεγαλοπρεπὴς ἑορτὴ διὰ τῆς ὁποίας οἱ συμπολίται του ἐώρτασαν τὴν ἑκατοστὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων του, ἦτο ἀπόδειξις, ὅτι μακρὰ ζωὴ χρησιμότητος ἀναγνωρίζεται ὡς τὸ μέγιστον εὐεργέτημα τοῦ Πλάστου πρὸς τὴν κοινωνίαν.

— Ὁ ἐξῆς μῦθος τῆς Βρεττανίας, ἐξηγεῖ διατὶ αἱ κυφῆλαι τῶν μελισσῶν εἶναι πῆλιναι καὶ ἀχυρίναι, καὶ διατὶ αἱ μέλισσαι ἀποθνήσκουν ἅμα ἐμπήξουν τὸ κέντρον των εἰς τὴν σάρκα τοῦ ἐχθροῦ των.

Ἄφου ὁ Πλάστης ἐδημιούργησεν ὅλα τὰ ζῆνα καὶ ἔδωκεν εἰς ἕκαστον ἰδιαίτερον ἐπάγγελμα καὶ δυνάμεις, κατῆλθε μὲν ἡμέραν νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸ ἔργον του. Αἱ μέλισσαι ὁμῶς εἶχον ὑπερφηφανευθῆ, διότι ἦσαν ἐπιδέξια εἰς τὴν ἐργασίαν των, ὥστε ἅμα τὸν εἶδον ἐσκέφθησαν πῶς νὰ δοξασθῶν περισσότερον τῶν ἄλλων πλάσμάτων του.

«Κόριε,» τοῦ εἶπον, «θέλωμεν νὰ μᾶς κάμῃς χρυσᾶς οἰκίας, διὰ νὰ μὴ ἔχωμεν τίποτε ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὰ εὐτελῆ πλάσματα σου.»

Ἄλλ' ὁ Πλάστης ἀπεκρίθη— «Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ κατοικεῖτε εὐτελεστάτας οἰκίας, πηλίνας καὶ ἀχυρίνας, διότι ὁ Ἐπαιρόμενος θέλει ταπεινωθῆ.»

Ἄλλ' αἱ μέλισσαι δὲν ὠφελήθησαν ἐκ τοῦ παθήματος τούτου.

«Κόριε,» εἶπον, «Κάμῃς τοῦλάχιστον ὥστε νὰ μᾶς τρέμουν ὅλα τὰ ζῆνα, καὶ ἄς φέρῃ θάνατον τὸ κέντρον μας, εἰς ὅποιον τὸ ἐμπήξωμεν.»

Ἐὰ βέλῃ τοῦ πονηροῦ θέλουσι στραφῆ ἐναντίον του, ἀπεκρίθη ὁ Πλάστης, «καὶ οἰεῖς ὅταν ἐμπήξῃτε τὸ κέντρον σας εἰς σάρκα θέλετε ἀποθάνει, ὁ δὲ ἐχθρὸς σας θὰ μὲνῃ ἀβλαβής.»

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ, ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Εἰς τίνας βασιλείας ἀπέθανεν ὁ Δανιὴλ;
2. Ποῖος προεῖπε τὸν τρόπον τοῦ θανάτου τοῦ Πέτρου;
3. Διατὶ ἐπέπληξεν ὁ Παῦλος τὸν Πέτρον καὶ πότε;